

אמריקציה
בעיר היא מאי בת הארבע היושבת באדישות ואוכלת פלאפל. בעודה שולחת מבטים חשדניים לעבר התושבים הסקרניים. כולם בעפולה רוצים לגעת בילדה מלוכנסת העיניים. חייל נשא אותה על כתפיו ונתנו לה פרוח.

על הסוס
היא צ'אן מאי, הצעירה בבנותיו של וונג צ'ונג קיאן מבלה את הימים הראשונים בעפולה בשעשועים במיגרש המישחקים החדש. על פניה לא ניכרים כלל אותות המסע המפרך אל החופש, והיא צוהלת ושמחה.

ד ה ממש כמו שכתוב בתנ"ך, כך בדיוק תיארתי לעצמי את ישראל, אמרה הואן נגוק פונג קיאן בת ה-39 בדרך למרכז הקליטה בעפולה. ביום הראשון להגיעם לארץ, היו בני מישפחת קיאן — ההורים וארבעת ילדיהם תשושים מעייפות, אך זו לא ניכר על פניהם. בני המיזרח הרחוק יודעים תמיד לשמור על ארשת פנים חתומה וחביבה, שימחה, כעס, פחד, עייפות, אושר, מתבטאים אצלם

בחיוך, ורק אדם המכיר אותם מקרוב יודע להבחין בריגשותיהם. וונג צ'ונג קיאן ואשתו היאן נראים צעירים מגילם. בחדריהם המגורים הקטן בדי"ר שהקומה האחרונה, הסבו התורים עם בנותיהם וונג צ'אן צ'י, וונג צ'אן נגי, וונג צ'אן דאן, והיאן צ'אן מאי. כולם לבשו סוודרים דקים ולראשיהם חבשו את כובעי הטמבל שקיבלו במטוס. "לא האמנו שנגיע לכאן", סיפר האב בווייטנאמית

מישפחת וונג-צ'ונג קיאן עפולה

לומדים עברית
האב (שני מימין) מנצל ישיבה בבית הקפה במרכז העיר, כדי ללמוד עברית. לידו בני המישפחה (מימין לשמאל) הבכירה צ'יאן צ'י, האב, אשתו פונג, הבת וונג צ'אן דאן ובמרכז התינוקת מאי.

עייפיים
אך מרוצים. ביוםם הראשון במרכז הקליטה, בני המישפחה עדיין חבושים בכובעי הטמבל. קצת קר להם. שכן, אינם רגילים למזג בלילה הראשון לא ישנו בגלל הקור שהיה באותו הלילה. האוויר החורפי.